

„Csikos Tigris” Fülöp Gábor

...tajfutas/magyarok/elhunytak...

Vándor! Ki ide érkezően
e virtuális temetőben
rovod le tiszteletedet,
őrizzed az emlékeket
róluink,
kik valaha tájfutók
voltunk!

Idő és tér egy bővizű Gangesz.
Vajon hová tűnt benne Csángesz,
Ákos bácsi, Csurgó Misi,
Maki, Kaponya meg Rezi?
Ákos bá... Rezes... Kaponya...
Már nem látom őket soha!
Edzésen, versenyen vigyáztak reánk,
mint családukra fivéreink, apánk.
Példát mutattak, tartást, gerincet,
mégis az élet nékik búcsút intett.
Hová tűntek fiúk, leányok,
riválisok és sportbarátok?
Fiatal futók, akik
lehettek volna valakik,
kérész életük virágában haltak,
el sem kezdhették vége volt a dalnak.
Hová tűnt el vesztes és nyerő?
Nagy András „Heu”?.. Mics Jenő?..
Futócipőjét nem köti
duplára már Korik Öcsi,
rég elkocogott alkonyi parton.
Követte Skerletz, követte Valkony,
követte mind, akik a múltat
tükröző tajtékokba hulltak.
Mert hiába futsz völgyet-hegyet,
az óra mindenkinek ketyeg,
hiába hosszúnak hiszik
az élet túl rövid picit,
de lényünk tovább létezik,
ha lesz ki ránk emlékezik,
mikor minket már odafenn
rajthoz int végső verseny
Édenhez térkép s tájolóval
összevetve rossz utat jóval
még sikerülhet tévelygő lelkünk
poklos pontjain átkevernünk
és segíthet mennyei célig
kellő kitartás, kemény hit.
Közben stoplis iránymenet
tapos laposra kék eget...

Hiába, nem lehet feledni,
jó dolog volt tájfutó lenni,
meglátni erdőt is a fától,
emlékezz ránk, emlékezz Vándor!